

със сълзи; и тия сълзи не бѣхъ безъ нѣкоя сладость. Пълно увѣреніе имахъ въ помощта на Бога, и за тѣхъ и за мене. Не се измамихъ.

Разумѣва се че е по-приятно да бѣде човѣкъ свободенъ отъ колкото затворникъ; кой се съмнѣва за това? обаче дори верѣдъ злините на тъмницата, когато човѣкъ не се има напълно забравенъ отъ Бога, когато мисли че сичките удоволетвія на земята сж приврѣмenni, че това, което прави истинекото добро на човѣкътъ, е въ свѣтъта му, а нѣ въ онова, което му е чюждо, тогази била е възможно още да намѣри той за животътъ нѣкоя сладость. За по-малко отъ единъ мѣсець достигнхъ, нѣ до една цѣла самоотвърженностъ, а до тамъ дѣто да не се отчайвамъ; и като не можяхъ да се рѣшиж на низостта да си откупиж спасенето съсъ съсипването на друго, познахъ че ми е невъзможно да отбѣгнж бѣсилото или едно дълго робство; трѣбваше да се отпуснж. Рекохъ си: «Додѣто ми даватъ да издишамъ, ще живѣихъ; ако ми удушѣтъ джхтъ дѣто ме съживява, е добръ! ще направѣж като сичките болни, които сж дошли до послѣдниятъ чясъ на животътъ си, ще умрж.»

Учяхъ се да не се оплаквамъ отъ нищо, да докарвамъ колкото е възможно на умътъ си нѣкоя прѣдмѣтъ за утѣшене. Единъ отъ най обикновенните бѣше да си припомнювамъ сичките добрини, съсъ които днитъ ми бѣхъ пълни: единъ добръ баща, една добра майка, прѣвѣсходни сестри и братя, тоя или она приятель, едно добро въспитане, любовта къмъ писменността. Казвахъ си: «Кой прочее по-много